

pachatel vědom nejen toho, že jeho údaje neodpovídají pravdě, nýbrž i toho, že jeho výpověď je v pravdě svědeckou výpovědí před soudem. (Rozh. čís. 2833 a j. sb. n. s.) V souzeném případě zjišťuje sice rozsudek v rozhodovacích důvodech, že si obžalovaný byl vědom nepravdivosti svých údajů, nezjišťuje však, že si byl vědom i toho, že údaje jím před zmíněnou vyšetřující komisí učiněné, jsou v pravdě svědeckou výpovědí před touto komisí. Náležitého skutkového zjištění v posléze naznačeném směru bylo však v tomto případě nezbytně třeba již proto, že se obžalovaný hájil při hlavním líčení v ten smysl, že se domníval, že je vyslýchán jako spolupodezřelý (jako podezřelý ze spoluviny na přestupku důchodkovém, o němž byl slyšen). Za tohoto stavu věci bylo věc vrátiti soudu I. stolice k novému projednání a rozhodnutí (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Čís. 5231.

§ 1 zák. čís. 42/1870 ř. zák. je ustanovením podpůrným, jehož lze užíti jen, nespadá-li porušení tajnosti dopisu podle obecného zákona trestního pod předpis přísnější.

(Rozh. ze dne 26. února 1935, Zm I 874/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. června 1934, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II c), 176 II c) tr. z. a přestupkem podle § 1 zák. č. 42/1870 ř. z., z podnětu této zmatečnou stížnosti zrušil však z povinnosti úřední za použití § 29 tr. z. rozsudek první stolice, pokud byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z., a v důsledku toho též ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících, a zprostil obžalovaného podle § 259 čís. 2 tr. ř. obžaloby vznesené naň v tom směru, že dne 21. března 1933 jako úředník u vykonávání své veřejné služby úmyslně porušil tajnost zapečetěného dopisu tím, že jej proti právu otevřel, a že se takto dopustil přestupku podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z., a vyměřil mu znovu trest.

Z d ů v o d ů :

Z podnětu zmatečnou stížnosti přesvědčil se zrušovací soud, že trestního zákona bylo v neprospěch obžalovaného nesprávně použito, a že rozsudek je stížen zmatkem podle § 281 č. 10 tr. z., pokud nalézací soud uznal obžalovaného vinným též přestupkem podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z. Napadený rozsudek spatřuje totiž tento přestupek v protiprávním otevření téže zapečetěné poštovní zásilky, pro jejíž vykradení uznává obžalovaného vinným zločinem krádeže, ačkoliv u § 1 zák. čís. 42/70 ř. z. podle jeho jasného znění jde o ustanovení podpůrné, jehož lze užíti jen tehda, nespadá-li to které porušení tajnosti dopisu podle obecného zákona trestního pod předpis přísnější. Nelze tedy v jednání obžalovaného vedle zločinu krádeže (správně zneužití úřední moci podle § 101

tr. z.) spatřovati ještě přestupek podle § 1 zák. č. 42/70 ř. z. Zmateční stížnost neuplatňovala sice po této stránce zmatek podle č. 10, bylo však k němu ve prospěch obžalovaného podle § 290 tr. ř. přihlídnouti z úřední povinnosti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5232.

S hľadiska § 2 zák. o podm. odsúdení a § 3 zák. o zahľadení odsúdenia nerozhoduje kvalifikácia trestného činu, ktorá je určená v zákone, ale kvalifikácia podľa rozsudku.

(Rozh. zo dňa 26. februára 1935, Zm IV 404/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. R., obžalovanému zo zločinu padelania súkromnej listiny, na základe verejného pojednávania zmätočné sťažnosti verejného obžalobcu a osobitného obhájcu čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť verejného obžalobcu je bezzákladná. Mylný je názor verejného obžalobcu, že povolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu je v tejto veci vylúčené šom 2 zák. č. 562/1919, lebo obžalovaný pred spáchaním trestného činu, o ktorý tu ide, bol odsúdený pre zločin ukryvateľstva v smysle § 370 tr. z. a len s použitím § 20 a § 92 tr. z. bol zločin prekvalifikovaný za prečin podľa § 370 tr. z. a odsúdený odpykal si trest koncom roku 1923, prípadne začiatkom januára 1924 a nového zločinu, pre ktorý bol v prítomnej veci odsúdený, dopustil sa dňa 25. januára 1932, tedy pred uplynutím 10 ročnej skúšobnej doby.

Podľa rozsudku súdnej stolice v H. zo dňa 14. decembra 1923, resp. podľa rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 26. februára 1935, vyneseneho cieľom zachovania právnej jednotnosti, bol obžalovaný R. M. uznaný vinným na miesto zločinu prečinom ukryvateľstva podľa § 370 tr. z. a bol odsúdený bezpodmienečne na základe § 370 tr. z. — zrejme odst. 1 — za použitia § 92 tr. z. do väzenia na 3 mesiace jako k trestu hlavnému, ku strate úradu na 3 roky a ku strate práva volebného do obcí na 1 rok ako k trestom vedľajším. Do trestu na slobode bola mu zarátaná predbežná väzba od 30. septembra 1923 do 14. decembra 1923. Bolo vyslovené, že obžalovaný spáchal svoj čin z pohnútok nízkych a nečestných. Rozsudok nadobudnul hneď moci práva. Ponevác zo spisov nevysvitá, že by bol obžalovaný R. z väzby prepustený po vynesení pravoplatného rozsudku, je zrejmé, že odpykal svoj trest koncom decembra 1923. Taktiež nevysvitá zo spisov, že by bolo bývalo vyslovené zahľadenie odsúdenia podľa § 10 zák. č. 111/928 Sb. z. a n. Ponevác obžalovaný bol odsúdený pre čin spáchaný z pohnútky nízkej a nečestnej, treba skúmať v smysle § 2 zák. č. 562/19 Sb. z. a nar., po uplynutí jakej doby neplatí